

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Το παιχνίδι του τζιν»

Από τις σκηνοθετικές δουλειές του Βαρνάβα Κυριαζή πάντα προτιμούσα έργα βασισμένα στην υποκριτική τέχνη, έργα στα οποία τα ψυχολογικά πορτρέτα των προσώπων και οι χαρακτηριστικές λεπτομέρειες της εξωτερικής και εσωτερικής συμπεριφοράς μπορούν να δουλευτούν με ακρίβεια. Είναι φυσικό για έναν ηθοποιό-σκηνοθέτη να βλέπει τους ρόλους «από μέσα», να γνωρίζει ποιους υποκριτικούς στόχους να θέτει σε κάθε σκηνή, να επιλέγει τις σωστές τεχνικές. Όλα αυτά λειτουργούν εις διπλούν όταν ο Κυριαζής σκηνοθετεί μόνο δύο

πρόσωπα, τον εαυτό του και την παρτενέρ του, σε ρόλους που προσφέρονται για σταδιακή διείσδυση και έχουν εξωτερικά «πιασίματα». Όπως στο «Παιχνίδι του τζιν» του Ντόναλντ Κόμπουρν, στην παραγωγή του Θεάτρου Σκάλα. Το έργο είναι χαρά και δοκιμασία για καλούς ηθοποιούς. Ο Κόμπουρν κατάφερε τίμια και ξεκάθαρα να περιγράψει μian ηλικιακά παραμεθόρια περιοχή και ένα χώρο κατάληξης των ανθρώπινων διαδρομών. Υπάρχει ένα δραματουργικό στερεότυπο για τα έργα των δύο προσώπων του αντίθετου φύλου: δύο ξένοι γινώρίζονται - πλησιάζουν ο ένας τον άλλο - συγκρούονται - γλυκά (ή πικρά) ενώνουν τις μοναξιές τους. Ο Κόμπουρν σπάζει το στερεότυπο. Ακολουθεί τα πρώτα τρία «στάδια», αλλά το διακόπτει στην κορυφή της σύγκρουσης. Δεν προσφέρει στους ήρωές του παρηγοριά, προοπτική, μέλλον. Χρησιμοποιεί τη μεταξύ τους σύγκρουση για να βγει στην επιφάνεια η σύγκρουση των ηρώων με τις ψευδαισθήσεις τους, η αντιμετώπιση της βαθιά κρυμμένης γνώσης των αιτιών των λαθών και των αποτυχιών τους. Το εύρημα των επαναλαμβανόμενων παρτίδων τζιν προσθέτει εγρήγορση και νεύρο στο κείμενο, εμφανίζει τη διαφορά χαρακτήρων του Γουέλερ και της Φόνσιας, προσθέτει χιουμοριστικό καρύκευμα στη δράση και κρατά τους ήρωες σε κλιμακούμενη ένταση. Ο Βαρνάβας Κυριαζής αξιοποιεί στη σκηνοθεσία όλα τα προτερήματα του έργου. Στην παράσταση υπάρχει και χιούμορ και ένταση και απόγνωση. Υπάρχει το σκηνικό της εγκατάλειψης (Μαρίζα Παρτζίλη). Υπάρχουν δύο πολύ καλές υποκριτικές δουλειές. Η Μόνικα Μελέκη παίζει με λεπτότητα και εκφραστικότητα, καταφέρνει να αποκαλύψει τα κρυμμένα σκηνή προς σκηνή. Και αυτή και ο Βαρνάβας Κυριαζής δημιουργούν μορφές τόσο ενδιαφέρουσες, που το κοινό παρακολουθεί με διπλή προσήλωση και τις ζωές των ηρώων τους και την υποκριτική τέχνη των ηθοποιών.